

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 998/2019
03.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Владимира Гаварића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 495/17 од 27.12.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 96/19 од 14.05.2019. године, у седници већа одржаној 03.10.2019. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 495/17 од 27.12.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 96/19 од 14.05.2019. године, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 495/17 од 27.12.2018. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од седам месеци коју ће издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, на начин како је то прописано Законом о извршењу кривичних санкција а у противном ће казна бити замењена казном затвора коју ће окривљени издржавати у Заводу за извршење казне затвора, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 19.06.2016. године до 19.07.2016. године, те је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка о којима ће бити одлучено посебним решењем, док је оштећени ББ упућен на парницу ради остварења имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 96/19 од 14.05.2019. године, одбијене су, као неосноване, жалбе Основног јавног тужиоца у Старој Пазови, браниоца окривљеног ВВ и жалба браниоца окривљеног АА те је потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови К 495/17 од 27.12.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 483. став 1. и 3. ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Гаварић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП; одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП, све у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. и 4. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, након чега је одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП уз образложење да није потпуно решен предмет оптужбе, јер је „надлежно јавно тужилаштво гонило окривљене због оправдане сумње да су извршили кривично дело учествовање у тучи из члана 123. КЗ, а надлежни кривични судови нису потпуно решили предмет оптужбе, тј. нису утврдили - ко је од окривљених и на који начин учествовао у тој тучи“.

Међутим, Врховни касациони суд изнете наводе, у захтеву браниоца окривљеног, оцењује као неосноване. Наиме, побијаним правноснажним пресудама је потпуно решена оптужба с`обзиром на то да је одлучено о оптужном акту јавног тужиоца - оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Старој Пазови Кт 572/16 од 27.09.2016. године, који током кривичног поступка није мењан нити прошириван, како у односу на личност окривљеног АА на кога се оптужба односи и који је њом обухваћен (између осталих) тако и у односу на описане радње извршења које су како у оптужном акту тако и у правноснажним пресудама правно квалификоване као учествовање у тучи из члана 123. КЗ.

Из наведених разлога, супротни наводи, у поднетом захтеву, да је приликом доношења побијаних правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, су оцењени као неосновани.

Поднетим захтевом се осим наведеног, указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП уз образложење да побијаним пресудама није утврђено које конкретне радње је предузео окривљени АА да би се уопште могло разматрати да је он извршио кривично дело.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване налазећи да је у чињеничном опису дела, датом у изреци првостепене пресуде утврђено, између осталог да су окривљени АА и окривљени ВВ „у наведено време и на

наведеном месту, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима учествовали у тучи са још једним НН лицем у којој су оштећеном ББ нанели тешке телесне повреде, као у изреци, на тај начин што су му пришли са задње стране камиона којим је оштећени управљао, на коме су отворили врата а када их је оштећени упозорио да то не чине, више пута су га рукама стиснутим у песницу и обувеним ногама ударили у пределу главе и тела, свесни забрањености свог дела чије су извршење хтели“, чиме су утврђене све чињенице и околности извршења дела како објективне које се односе на саму радњу извршења окривљеног тако и субјективне које се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног, које представљају законска обележја кривичног дела учествовања у тучи из члана 123. КЗ.

Из изнетих разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног су оцењени као неосновани.

Поред наведеног, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује да у списима предмета постоји снимак са видео надзора на коме се јасно уочава да окривљени АА никога не удара већ да спречава даље насиље оштећеног према окривљеном ВВ, након чега се даје сопствена оцена предметног догађаја и правна оцена кривичног дела, чиме се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440, која не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те је у овом делу, поднети захтев браниоца окривљеног одбачен, као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,